

Visca la REPUBLICA CATALANA!

catalunya ha parlat! poble, en peu de guerra!

La victòria ja es preveia. La gentada que acudia als mitings, l'animació que en ells hi havia, l'esperit dels ciutadans que no es cansaven de fer propaganda del Front d'Esquerrres per tot arreu on es trobaven... De tot això només en podia sortir un resultat: La victòria nostra. Però, estem alerta, ciutadans, i preparem-nos per si les forces monàrquico-ligüero-feixistes, traïdores per naturalesa i dictatorials per necessitat, volen continuar, davant la derrota, l'actual dictadura strapèlica, ajudats naturalment, per algun d'aquests militars, que, monàrquics per excel·lència, saben que ara se'ls ha de demanar responsabilitats de tota la seva actuació i que es carregaran amb totes les conseqüències. Perquè això sí, ciutadans, aquesta vegada no pot ésser allò de perdonar al traïdor i assassí i permetre que

pugui marxar. Es pot perdonar un enemic quan aquest mentre ha estat vencedor no ha estat venjatiu, però mai, mai, a aquell que mofant-se dels vençuts els escarnia i els maltractava. Les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», per poderosos que siguin els enemics, no permetran de cap de les maneres que uns malnascuts, per la força de les baionetes vulguin la continuïtat del règim que venim patint des del 6 d'Octubre i del qual ens hem alliberat per les urnes, i ens trobaran enfront seu, barrant-los el pas, disposats, si cal, a sacrificar la vida en defensa de les llibertats aconseguides amb els vots, que per ésser la voluntat de tot un poble, han d'ésser respectades per tothom.

Alerta tots, doncs. En peu de guerra.

Per la llibertat dels homes i dels pobles!

la bandera única

Ha reviscolat l'Esquerra Republicana de Catalunya el vell plet de la unitat de bandera. No tenim, els d'Estat Català, cap inconvenient en enfocar-ho.

Som els d'Estat Català qui en aquest punt hem estat conseqüents. Ni els nostres nuclis, ni els nostres centres, ni on predominaven els nacionalistes, no ha onejat més que una bandera, la catalana, amb estel o sense estel.

Precisament els qui abans i ara aprofiten l'excusa de la unitat són els qui les duplicaven i feien onejar alhora la bandera tricolor espanyola i la barrada catalana. Hem de preguntar, quina és de les dues la que volen imposar-nos i com la volen imposar?

No és baldera la pregunta. No és baldera perquè durant els darrers temps s'han expressat alguns homes amb un to que feia temps s'anava arreconant. Creiem que no és hora de crítica, que podria semblar discrepància i no convé a Catalunya, però si de sortir al pas de desviacions. Cal dir-ho sense embuts: tornem al provincianisme. Un provincianisme camuflat darrera d'unes grans glopades d'hegemonia: amb la concepció de puritanisme de la República d'alguns dels homes de l'Esquerra passa una cosa semblant a la de l'Espanya gran de la Lliga.

S'obliden que el 14 d'abril és a Catalunya la data de la proclamació de la República Catalana. La bandera tricolor fou tot seguit superada per la catalana que s'hissà al capdamunt de l'edifici de la Generalitat i de l'Ajuntament. El seu 14 d'abril ofegà el de Catalunya perquè en el plet sobre la persistència de la nostra República fallà la puresa democràtica dels homes del Govern Provisional en no acceptar la voluntat d'un po-

ble, o fallà la seva honestat política davant de les exigències de dominació del seu. A Catalunya quan es parla del 14 d'abril, o es parla del de la bandera barrada o no es pot lloar amb tota justesa el de la bandera tricolor, a la qual, el morat de Castella, que hi afegí la República, li donava un significat ben propi.

Però el 14 d'abril, el seu, ha estat superat pel 6 d'octubre que reafirma la República Catalana d'aleshores. El 6 d'octubre marca una fita en la nostra política, i creiem que ha de marcar-la també en la política espanyola. A Catalunya el 6 d'octubre significa un gest heroic, però, a més, la voluntat novament expressada d'un poble que no dubta i marxa a la seva i confia més en la fermesa de la causa que en els capricis de la sort. Si s'ha d'ésser lleial amb Catalunya, la bandera de l'Esquerra Republicana és la que porta un estel. Que no onejava a la Generalitat perquè era la pàtria i no un partit qui proclamava l'Estat Català, però onejà en molts ajuntaments i sobretot en el cor de tots els catalans.

La bandera catalana és la de la Nació i a ella hi tenen dret tots els catalans que no siguin caragrats. Pot usar-la, i l'usa, Acció Catalana, Unió Democràtica; els seus colors ens classifiquen només que com a catalans. Però l'Esquerra Republicana de Catalunya ha d'avaluar per sempre més el 6 d'octubre; ha de fer una declaració palesa de que aspira a instaurar l'Estat Català, que fracassà aquell dia. Cap altre símbol podrà fitar-la amb més dignitat que aquell estel solitari que marca el destí de les quatre barres de sang i de foc.

F. de M.

macià, ànima d'estat català

Des de la seva fundació, l'«Estat Català» és de fet, la Catalunya militant. Com activitat que volia recollir la inquietud humana, el seu pensament es proposà sempre plasmar les idees de reivindicació justiciera que daleraven els catalans. Superant la labor dels elements intel·lectuals, més que una cultura pensava instaurar una civilització, i abandonant les enyorances dels catalanistes conservadors i tradicionalistes, recolzava la nova civilització catalana en la finalitat de portar un benestar social a tots els catalans.

Durant la Dictadura, amb Macià al cap i com a model, per l'actitud revoltada dels seus homes, per l'esperit heroic amb què suportaven els sacrificis i dolors de la persecució, fou la dignitat i la noblesa de Catalunya, i per la pàtria conquistaren l'atenció i estima internacional.

El 14 d'abril del 1931, Macià, ànima d'«Estat Català», proclama la República Catalana i dona sentit a l'obra revolucionària en iniciar-la a una acció immediata i crear-li una legalitat anterior i superior a tota Constitució.

«Estat Català» nom mític i gloriós que no podran destruir, «Estat Català» malda per a injectar a tota reivindicació humana el seu sentit nacionalista i en el nacionalisme totes les reivindicacions humanes. «Estat Català» unia Catalunya amb el món, i per ell el món comprenia a Catalunya. En les comarques on «Estat Català» no tenia una actuació decidida i enèrgica, els seus homes tenen

encara to conservador, a desgrat que el vulguin fer oblidar sovint amb tòpics estandarditzats i sense sentit de la realitat ni continuació en el seu ideari. Són els que ara no veuen en el 6 d'octubre més que l'anècdota i el discuteixen sota els efectes de la fallida. No saben entendre que la decisió de Catalunya, malgrat la desfeta, és més gloriós, però també més eficaç, porta més qualitat i quantitat de victòria, que el silenci en aquells moments. Ara el neguen i es desdiuen i no s'estan de palesar una disconformitat tardana i adaptada als resultats; sense pensar que el que lluita només que per a vèncer no deixa rastre perquè ha de prescindir de l'ideal.

El nom d'«Estat Català» és gloriós i ha creat entorn seu un sentit mític que no podran destruir els qui espaordia, més que la seva tàctica i dinamisme, el seu ideal. En integrar l'Esquerra Republicana de Catalunya, les joventuts nacionalistes reclamen el nom i tant s'ajusta a les característiques mentals i de temperament dels nostres joves que, fora dels que acoblà «Estat Català» no es poden organitzar altres joventuts actives, per més que ho intentaren sectors diversos. I des de la fundació fou tan avançat el seu programa que els seus adeptes no hagueren d'afegir-hi ni un sol principi ni cap altra activitat.

«Estat Català» va lligat a la democràcia i a l'esquerrisme català, és inseparable del seu sentiment alliberador, i si en esperit no pot morir, tampoc pot ésser suprimir el seu nom.

catalunya, nació...!!

Gil Robles, deia no fa gaire al míting de l'Olympia: «Es necessari que tothom sapiga qui són els que parteixen de què Catalunya és una regió, amb totes les característiques pròpies que hom vulgui atribuir-li, però regió al cap i a la fi; i quins els que arrencant de què Catalunya és una nació afirmen que a cada nació pertoca un Estat i a cada Estat la independència».

Subscrivim íntegrament, sense vacillar, les paraules del cap visible de l'Espanya Teològica i imperialista. Es en efecte, necessari, de tot punt necessari, saber qui són aquells als que el desesma ha traït i que per flaqueja no han pogut o no han sabut acompanyar ells mateixos el formidable recobriment nacional del Poble Català.

La Nació Catalana, vencedora un temps, d'enemics de totes menes i senyora de la Mediterrània blava, vingué una època en què semblà colgar-se sota l'oblit i la despareença. Aquella font d'idees, de lleis i de puixança s'escolà estroçant-se, cegant-se. El Compromís de Casp obria un parèntesi i el Poble Català anava a dormir el seu hivern. Que aprenguin els «soi-disantes» catalanistes conservadors (conservadors, de què?) en els bells paràgrafs del Mestre Prat de la Riba, que ara dolen d'oir. No el recorden, a desgrat de l'abundós cotó fluix de les orelles i del continuat amagar el cap sota l'ala?

I bé. Vingué un dia d'aurora en què el parèntesi començà a tancar-se. Primer foren poetes, literats, artistes. Després, un moviment polític regionalista i federalista. Clarament nacionalista més tard. Els recobriments històrics són lents i, tot i això, ens fóra molt difícil —això és, auguri de missions magnífiques en el futur— trobar un procés semblant de revalorització, tan intens i tan ràpid. Les etapes del procés es complien —i es compleixen— amb exactitud.

Ja Almirall ho entreveu quan afirma que «els catalans si no reclamen la separació absoluta no és perquè no hi tinguin dret.»

Dues generacions més tard que la seva, la joventut, amb una dialèctica perfectament lògica, reclamaria la separació, la llibertat plena.

El procés com déiem, es compleix: automatisme, regionalisme, federalisme, nacionalisme... Són les successives fases de retrobament de l'ànima d'un poble que voten un vincle que el priva de caminar endavant.

Però en aquest procés hi ha hagut gent que per conservadorisme d'esperit —això és per oxidació dels ressorts vitals— s'ha quedat endarrera. Han estat aquests els representants de les classes socialment conservadores, que no han sabut captenir-se de què una Nació que avança és històricament incompatible amb una organització social i econòmica que retrocedeix. I és per això que s'ha donat l'estrany i paradoxal fenomen de què aquells que foren figures de primera línia en la fase regionalista del recobriment nacional català, esdevenen una rêmora i un destorb en la fase subsegüent, en la fase nacionalista.

La nostra feina, la dels joves, és empenyer i portar endavant la renaixença nacional catalana. Això és el que els joves volem i exigim dels partits en què ens enquadrem; no pretenem, tampoc, anticipar-nos: sòlidament, volem estudiar, volem arribar el dia de demà als llocs de confiança que el Poble ens atorgui sense que haguem d'improvisar res.

I quan arribi el nostre moment, si algú se'ns posa davant resuscitem el crit de guerra dels nostres besavis: Via fora!!

F. BACH DE RODA